

sv. Barbora

sv. Jan Nepomucký

sv. Agáta

sv. Florian

ČERVEN 2012

Úvodní slovo.....	2
Amerika - 2. týden	3
Rozhovor	5
Slovo nemocným.....	7
Příspěvky ze života farnosti	
Diecézní setkání mládeže	8
Křížová cesta na Velký Pátek	8
Setkání seniorů Orla	10
Misijní štrůdlování	11
Horské klubání	11
Cyklotour	12
Úklid kostela	12
Minicyklotour.....	13
Poutní výlet do Kroměříže.....	13
Černá Madona Brněnská.....	14
První svaté přijímání.....	15
Jeden den na Petrově.....	15
Orelský běh	18
Ministranti na Vranově.....	19
Ústupská pout'.....	19
Pout' ve Lhotě.....	20
Ať si děti mají kde hrát.....	21
Stránka pro luštilatele.....	22
Ze života farnosti	
Pozvánky.....	23
Svátosti a svátostiny.....	23

Boží muka

Velkým a nezapomenutelným okamžikem v dějinách naší diecéze byla návštěva Svatého otce Benedikta XVI. na Tuřanském letišti v Brně v roce 2009. Mohutné přípravy probíhaly nejenom v samotném Brně, ale i v ostatních farnostech, které se svou aktivní účastí podílely na jednotlivých setkáních s papežem v Praze, Brně a Staré Boleslavi. Mezi tehdy možná těžko postřehnutelné události v naší farnosti patřilo i vyhledání a následné opracování tří základních kamenů z lomů v okolí Olešnice. První z nich byl určen pro naše komunitní farní centrum (dnes KFC Rafael), druhý byl plánován pro stavbu Božích muk a třetí pro křížovou cestu ztvárňující bolesti našeho regionu promítnuté do bolestí křížové cesty Ježíše Krista. Všechny tři kameny požehnal Svatý otec právě na brněnském letišti.

Nekončící pracovní aktivity doprovázející opravy fary nám však neumožnily pomýšlet v blízké době na realizaci Božích muk. Jejich podoba sice postupně dozrávala, ale samotná stavba byla odložena. Až nedávno přišli zástupci města s myšlenkou připomenout vhodným způsobem desáté výročí od povodně v Olešnici, a tak téma Božích muk znovu ožilo. Město přijalo za své myšlenku sakrální ztvárnění památníku povodně a chopilo se vlastní realizace záměru.

Společně s olešnickým starostou panem Pešou, technickým projektantem panem Kánským a majitelem sousedního pozemku panem Ježem jsme se vydali po silnici vedoucí v současnosti přes zemědělské družstvo a ústící mezi Kněževsí a Veselkou. Zde jsme si upřesnili farností navržené místo, ze kterého by Boží muka shlížela na rozlehlé polnosti, po kterých se v roce 2002 neúprosně řítila na Olešnici povodňová vlna.

Boží muka jsou navržena jako zděná štíhlá stavba se základnou na trojúhelníkovém půdorysu - odkazujícím na Nejsvětější Trojici - završená kaplicí směřující hranami do čtyř světových stran - symbolizující univerzálnost naší víry - a opatřenou kovářskými reliéfy z dílny pana Cacha s podobou svatých patronů proti přírodním katastrofám: svatého Floriána - pomocníka při požáru, svatého Jana Nepomuckého - pomocníka při povodni, svatou Agátu - ochránkyni při zemětřesení a suchu a svatou Barboru - ochránkyni proti blesku a vichřici. Jednotlivé světce by měly doprovázet i symboly přírodních živlů naznačených na reliéfech: oheň, voda, země a vzduch. Na vrcholu pak bude umístěn kříž a pod ním symbol představující Pannu Marii ukazující na Krista, který jediný dokáže porazit větru i vodě.

Dá-li Bůh, budeme 15. července při knězeveské pouti (přesně v den 10. výročí ničivé povodně) slavit u nových Božích muk mši svatou (v 11 hod.), a následně je požehnáme. Přestože jsme jako farnost stavbu Božích muk odsunuli, budou v brzké době stát. Na tomto příkladě je krásně vidět, jak ne všechno musí vždy záviset jen na nás, ale jak Bůh pomáhá dobré záměry dovést ke zdárnému konci. Ať se tedy nová Boží muka stanou nejen připomínkou zkázonosných povodní, ale i zhmotněnou modlitbou, která skrze naše přímlovce směřuje k Bohu, aby nás i naši zem ochraňoval před vším nebezpečím.

Kéž by i třetí základní kámen pro stavbu křížové cesty ztvárňující bolesti regionu nezůstal ležet ladem, ale stal se prostředkem k činům, za kterými stojí Bůh.

S vděčností

Váš otec Pavel

Druhý týden na americkém kontinentu...

V Americe jsem strávil pouze jeden měsíc, za tuto dobu jsem měl možnost zažít čtyři různá pole působnosti církve v tomto „Novém světě“. První týden jsem strávil prací s bezdomovci, druhý v řeholní komunitě sester při jejich činnosti v nemocnici a na univerzitě, část třetího týdne s pomocným biskupem při návštěvách církevních škol a poslední týden na jezuitské univerzitě Marquette. Čtyři týdny, čtyři naprosto odlišné zkušenosti svědčící o životě církve v Americe.

Ve druhém týdnu mě řeholní sestra Bernadette Prochazka vzala do svého mateřského kláštera v La Crosse. Cesta autem z Milwaukee do La Crosse se zdála nekonečnou. Jeli jsme na opačný konec státu Wisconsin, který je svou rozlohou dvakrát větší než Česká republika. K mému překvapení jsme nedojeli do žádného milionového velkoměsta, ale do nádherně položeného města situovaného mezi řekou Missisipy na jedné straně a kamenné pohoří zvedající se na straně druhé. Tato úžasná scenérie si vás okamžitě podmaní, a tak není divu, že i sestry zvolily pro místo svého mateřince právě toto, nyní čtyřicetitisícové město. Vše zde nese stopy přítomnosti blízké mohutné řeky Mississippi, třetí nejrozsáhlejší řeky světa. Samotná katedrála má tvar převrácené lodi, jejíž vitráže jsou laděny do modra a v horní části katedrálních oken jsou vyobrazeny ryby, jako symbol eucharistie.

Eucharistie je i základem vnitřního života komunity sester. Jejich zakladatelka učinila slib neustálé adorace, oplátkou za hojnost Božího požehnání. Tomuto slibu jsou sestry více než 130 let věrné. Podíváme-li se na jejich činnou minulost i současnost, pak nám nezbyvá, než žasnout nad velikostí požehnání pramenícího z neustálé adorace. Sestry se ve dne i v noci střídají v modlitbě před Nejsvětější Svátostí. Z celého světa je možné posílat prosby, které jsou vytištěné a jednotlivými sestrami během tiché adorace předkládané do rukou eucharistického Krista. Apoštolát sester čerpá z té nejniternější modlitby. Jejich působení zde najdeme na každém kroku. Hned vedle kláštera stojí obrovský špitál, který se svým vybavením a péčí řadí mezi špičkové americké nemocnice. Vše vyrostlo z obětavé a nezištné péče sester. Vedle této prestižní nemocnice se nezapomíná na chudé, kteří si z důvodu přistěhovalectví či neplacení zdravotního pojištění nemohou péči nemocnice dovolit. Pro ně založily sestry vedle nemocnice kliniku, kde všichni lékaři pracují zdarma jako dobrovolníci. V praxi to znamená, že odborný doktor věnuje např. jednou za čtrnáct dnů jeden svůj volný den práci na této klinice. V Americe velmi rozšířená činnost volontéru pak zajišťuje každodenní chod kliniky.

Vedle nemocnice vlastní sestry i univerzitu skládající se z jednotlivých fakult. Navštívil jsem divadlo, jež bylo umístěno uprostřed velkého komplexu budov univerzity, které také spravují řeholní sestry. O duchovní formaci se zde starají tři františkáni, první má na starosti formaci sester, druhý je studentským kaplanem a třetí má na starosti nemocnici.

V samotném klášteře potkáte asi sto řeholních sester. Řeholní sestry většinou v Americe nechodí v hábitech, a tak jen podle neobarvených vlasů rozeznáte řeholní sestru od vdané ženy. Vysoký věk zde není výjimkou, sestry mi ukázaly zahradu plnou stromů, kde u každého z nich byla cedulka se jménem. Když některá sestra oslaví sté narozeniny, vysadí spolusestry v zahradě nový strom. Trochu jsem se tomuto zvyku podívoval, do doby, než jsem pochopil, že dožít se tu sto let není zas až tak velká výjimka.

Sestry se snaží držet krok s dobou, a proto se v klášteře vyrábí ekologická „zelená“ energie. Klášter má v knihovně celé jedno oddělení o bio zemědělství. Za La Crosse můžeme vidět jejich bio plantáže a neméně moderní poustevny, kam sestry mohou odejít na duchovní cvičení, asi jako kdybychom se my vydali strávit týden do poustevny na Majdalenku.

Závěrem této druhé americké zkušenosti se vraťme k tomu, kde všechna tato činnost začala. Je to před Nejsvětější Svátostí, neboť jen z této spasitelné lásky vyrůstá pravá, požehnaná aktivita naplňující Kristovu církev.

o. Pavel

Krátký rozhovor se sestrou Bernadette Prochazka, která společně se spolusestrou Kathy Roberg navštívila naši farnost:

Můžete nám říct pár slov o vašem řádu?

Jsem členkou kongregace Sester františkánek ustavičné adorace, jejíž představení jsou v La Crosse ve Wisconsinu.

Co je pro váš řád charakteristické? Působí váš řád jenom na území USA?

Už 138 let máme nepřetržitou adoraci, ve dne v noci, před vystavenou Nejsvětější svátostí. Lidé z celého světa nám předkládají své intence skrze webové stránky www.fspa.org. Naše sestry pracují v mnohých službách. Máme tři nemocnice, univerzitu, sestry se starají o chudé po celé naší zemi a některé z nás jsou na zahraničních misiích v Africe, v Kanadě i jiných částech světa. Já sama jsem takto prožila deset let v Mikronésii.

Jaká je vaše práce?

Celý život pracuji v oblasti vzdělávání, jako učitelka, školní administrátorka a posledních 30 let jako učitelka literatury na „Marquette University“ - jezuitské univerzitě v Milwaukee ve Wisconsinu (blízko Chicaga).

Proč máte blízko k církvi v České republice?

V žilách mi koluje česká krev, moje rodina pochází od Tábora. K vaší zemi cítím velkou lásku a ve vaší Církvi vnímám takovou péči a lásku jakou měl Ježíš.

otázky položil o. Pavel

Tentokrát jsme položili několik otázek P. Pavlu Konzbulovi, spirituálovi Biskupského gymnázia v Brně. Mimo jiné proto, že v naší farnosti zastupoval našeho pana faráře v době jeho americké nepřítomnosti.

Jak jsme zjistili, máte tak trochu kořeny i v našem kraji. Jak blízký vztah máte k Olešnici?

Můj dědeček tedy tatínek maminky, který se jmenoval Josef Dvořák, pocházel z Trpína. Když si vzal babičku, která byla ze Sebranic, tak nějakou dobu žili ve Voděradech a Sebranicích. Po II. světové válce se pak přestěhovali do Brna. Takže se dá říci, že můj původ je z 50% právě z vašeho kraje. Druhá část mých předků pak pochází z okolí Polné u Jihlavy, kde se také příjmení Konzbul do dnes řídce vyskytuje.

Člověk mívá blízký vztah také ke svému domovu. Berete jako domov místo, odkud pocházíte? Co pro Vás znamená domov? A máte vlastně jako kněz domov?

Narodil jsem se v Brně, a toto město také považuji za svůj domov. Domov je dán především prostředím, kde člověk vyrůstá a kde je přijímán, kde prožívá klíčové okamžiky svého dospívání. To je pak často také místo, kam se rád vrací. Místo opředené vzpomínkami na hluboké zážitky. Skutečným domovem pro kněze by ale mělo být místo, kde působí. Jinak totiž hrozí nebezpečí, že bude neustále utíkat. Tento domov již není dán vzpomínkami, ale rozhodnutím jeho vůle. Já jsem nyní doma na Biskupském gymnáziu v Brně, kde i bydlím. A pokud budu přeložen na jiné místo, tak se budu snažit mít domov právě tam.

Manželé občas dostávají otázku, kde a jak se seznámili. Kde a jak jste se Vy seznámil s Bohem, že jste mu řekl ano svým kněžstvím?

Odpověď bude jednoduchá, s Bohem jsem se seznámil v rodině, kde jsem vyrůstal, svým rodičům děkuji za víru. Před svým povoláním jsem pak drahnou dobu poctivě utíkal a při tom jsem pochopil to, co říkají žalmisté, že Bůh je žárlivý. Nakonec jsem jeho žárlivosti dobrovolně podlehl.

Jak se cítíte jako kněz v současné společnosti?

Když je člověk kněz, musí si zvyknout na to, že pro řadu lidí, bez rozdílu vyznání, je tak trochu „exot“ a to nejen díky tomu, že žije v celibátu. Při tom by ale neměl zapomenout, že „jen dvorní šašek může říci králi pravdu.“ Od nikoho jiného by to král nepřijal. Ovšem i tak šašek riskuje, musí totiž jít s kůží na trh. Právě v tom si myslím, že je životodárné napětí, napětí o kterém píše apoštol Pavel a o kterém hovořil i sv. Augustin, když křesťany charakterizuje jako lidi s dvojím občanstvím, pozemským a nebeským.

Jak vnímáte dobu, ve které žijeme? Často se mluví o různých krizích.

Pokud si uvědomíme právě naše dvojí občanství, může to do našeho života přinést kotvu naděje. Kotvu která neleží na této zemi, ale kterou drží sám Bůh. To neznamená, že si člověk nemá dělat pozemské starosti, ale znamená to, že se s nimi nemá nezdravě znepokojovat.

Jste ve styku s mladými lidmi. Mladá generace je naší budoucností. Jak byste současnou mládež charakterizoval?

Pokud si přečteme citáty některých antických filozofů, jak hovoří o mládeži své doby, že je zkažená, nevychovaná, nezdraví dospělí apod. mohli bychom se domnívat, že čteme o mládeži dnešní. Ta je ovšem ve skutečnosti stejná, jako třeba mladí v době Ježíšově. Přesto ale je v něčem rozdíl, dnešní mládež je více citlivá na osobní svobodu, než generace předchozí a je víc pod tlakem mediálního světa. Co z nich vyroste? Asi něco podobného, co vyrostlo z předchozích generací. Přesto ale nová generace bude mít jednu výhodu. Ti lidé, kteří budou věřící, již určitě budou všichni vědět „čemu uvěřili.“ I když věřících bude méně než dnes, tak se domnívám, že jejich víra bude pevnější.

Co mládež potřebuje od Církve?

Přednedávnem jsem si dělal v naší škole průzkum, co mladí od katolické církve očekávají a výsledek byl jednoznačný. Většinou očekávají nabídku a prožitek společenství. Společenství v různých formách, každopádně ale společenství reálné, nikoli pouze virtuální přes internetové sociální sítě.

Máte zkušenost s církevním školstvím. V našem regionu teď jedna církevní škola končí. Jak na tom církevní školství je? Máme se obávat zániku dalších církevních škol?

Domnívám se, že církevní školy jsou historicky dobrým počinem církve, tak jako třeba řeholní řády. Ty také přináší v určitém místě něco pozitivního díky svému charismatu a poslání. V dějinách řada řeholních řádů vznikla a zanikla. Když řád nemá členy, logicky zanikne. Podobně i škola, když nemá studenty, tak zaniká. To je sice neštěstí, ale není to katastrofa. Domnívám se, že situace je ještě stále dobrá v případě, že pokud v určité diecézi či regionu nějaké církevní školy zaniknou, tak jich alespoň stejný počet na jiném místě vznikne.

Máte zkušenost s tím, že dobré plány a záměry mívají překážky? Máte z poslední doby nějakou pozitivní zkušenost s tím, že se podařilo něco dobrého, něco, co vám udělalo radost?

Přiznám se, že každý rok mám ve škole radost z birmovanců. V drtivé většině to jsou mladí lidé, kteří se pro tuto svátost rozhodnou zcela dobrovolně a svobodně, jsou otevření a schopní upřímného dialogu o víře. Nejinak tomu bylo i v uplynulém školním roce. Za to Bohu určitě děkuji.

Děkujeme za rozhovor, za vaši službu v naší farnosti a do vašeho působení vám přejeme svobodu, pevnost a vedení Ducha Svatého.

Josef Kánský

Slovo nemocným

„Všechnu naději jsem složil na Hospodina, On se ke mně sklonil a vyslyšel mne, když jsem volal o pomoc.“ Žalm 40,2

Každý člověk dostal od Boha určité vlastnosti, vlohy, schopnosti a životní okolnosti. Každý má co nejdokonaleji využívat to, co dostal, aby splnil poslání, které mu bylo svěřeno. Lidé se od sebe liší, každý je originál a nemůže být proto srovnáván s druhým člověkem. Každý, kdo plně využívá to, co dostal, má dost sil a schopností, aby mohl splnit svoje poslání. Není rozumné závidět druhým lidem, že dostali víc, anebo lepší schopnosti. Každý nese odpovědnost za sebe a za to, jak on využil všechno, aby dokonale svoje poslání splnil. Když dostal druhý člověk víc, zase po něm bude více požadováno.

V důsledku dědičného hříchu jsou lidé nakloněni spíš k tomu, aby dělali to, co je snadnější, ale méně dokonalé, než to, co je velmi dobré, ale co vyžaduje velkou námahu. Umíme si zdůvodnit všechno to, co nechceme plnit, protože je to namáhavé a obhájit to, co nám vyhovuje, i když je to mravně závadné. Občas se nám podaří oklamat svými řečmi a argumenty lidi, kteří jsou kolem nás a sledují naše jednání, ale nepodaří se nám oklamat Boha, který zná naše nitro a ví, jaké máme skutečné úmysly a jaké sledujeme cíle. Jen On dokonale zhodnotí celý náš život a určí jeho skutečnou hodnotu, a tím také to, jak bude vypadat náš věčný život.

Když se naučíme objektivně hodnotit náš život a všechno, co v něm probíhá, budeme dobře připraveni i na taková období našeho života, která budou těžká, a ve kterých se projeví naše slabosti a nedokonalosti. Musíme se učit přemáhat sebe v malých obtížích, abychom byli schopní obstát i tehdy, kdy to bude pro nás náročné. Nemůžeme spoléhat na druhé lidi a snažit se přesunout tíhu našeho života na jejich bedra. Lidé bývají ochotní pomáhat druhým lidem jen jednorázově a nebo, když je to spojeno s obdivem jiných lidí, ale je málo těch, kteří se nedívají na obtíže spojené s pomocí a vidí hlavně člověka, který potřebuje pomoc a snaží se ji poskytnout. Když budeme ochotni pomáhat druhým lidem, budeme si vědomi, jak je nesnadné druhému pomoc poskytnout a budeme vděční za všechno, co nám někdo udělá. Když my budeme ochotní pomáhat druhým lidem, můžeme počítat s tím, že i nám pošle Bůh pomoc prostřednictvím lidí, kteří budou kolem nás. Často se nám této pomoci dostane prostřednictvím člověka, od kterého jsme ji nečekali.

Dokud máme možnost pomáhat druhým lidem, máme tuto možnost využívat co nejlépe a co nejochotněji, protože nevíme, jak dlouho budeme schopni pomáhat, a zda k tomu budeme mít příležitost. Musíme prosit Boha o světlo, abychom věděli, jak máme jednat, a také o sílu jednat s právne, když je to pro nás těžké. S Boží pomocí se nám to bude dařit a budeme prospívat sobě i druhým lidem.

o. J. Šik

Článek převzat z Tomáška, farního zpravodaje ř.k. farnosti u sv. Tomáše v Brně s laskavým svolením autora P. Josefa Šika a redakce zmíněného zpravodaje

Diecézní setkání mládeže

Na diecézní setkání mládeže s otcem biskupem do Brna jsem se těšila už předem. Jako každý rok jsme do Brna jeli v jednom autobuse s mládežníky z Jimramova, kteří nás vyzvedli posledního března v sedm ráno na náměstí. A když uvážíme, že se k nám v Kunštátě přidala ještě tamní mládež, tak v autobuse moc volných míst nezbylo.

Do Brna jsme dojeli jen s malou poruchou, která se za chvíli vyřešila. Ve třičtvrtě na deset už jsme byli na prostranství před katedrálou a já se stihla jen letmo podívat, že je pořád stejná, jak mi utkvěla v paměti z minulého setkání.

Hned vzápětí jsme se rozdělili do různých skupinek - program ve všech byl bohatý (škoda, že jsem nemohla jít do všech zároveň). Od vyprávění o cestě do Tanzánie přes skupinky o chválách, až po tvořivé dílny a ještě spousta dalšího. Nakonec jsem se přece jen rozhodla a šla ještě společně s několika dalšími olešňáky do skupinky „O radosti“.

V katedrále následoval stručný přehled událostí, které se chystají pro mládež: páté Celostátní setkání mládeže v srpnu ve Žďáře nebo Celosvětové setkání mladých v Jižní Americe. Pak měl krátkou katechezi otec biskup a po ní jsme s malým zpožděním konečně vyrazili na program skupinek.

Jejich program, tedy aspoň té naší, byl velmi povedený. Pak jsme šli zpět před katedrálu a dostali bagetu jako oběd. Po „obědě“ následovala společná mše svatá s otcem biskupem a po mši už jsme se vydali zpět do Olešnice.

Velmi mě potěšilo, když jsem se další týden v Katolickém Týdeníku dočetla, že nás ze všech diecézí bylo v té brněnské mládeži nejvíc. No řekněte sami, existuje nějaká lepší reklama na tuto akci než taková zpráva? Kdo by snad ještě váhal, zda příští rok jet, tak tuto akci mohu jen doporučit.

Eliška Kánská

Křížová cesta na Velký Pátek

V době, kdy budete číst tyto řádky, už bude dávno po Velikonocích a atmosféra Velkého pátku bude překonaná radostí ze Vzkříšení a seslání Ducha Svatého. Přesto snad nebude neužitečné vrátit se k velikonočním událostem. Do ticha a hloubky dne, kdy byla Bohem v Kristu přinesena oběť za každého z nás, vyhnance z bezprostřední Boží blízkosti, poskvrněné přijetím hříchu. Do dne, kdy sled událostí je tak rychlý a nezastavitelný, nám tak dobře známý a přitom, dovolte mi: tak nepochopitelný, nelogický či nespravedlivý. Do dne, který dal význam a smysl kříži.

Jak prožít takový den? A vůbec celé Velikonoční triduum a celé Velikonoce, na které navazuje Kristovo Nanebevstoupení a Seslání Ducha Svatého? Jak se dotknout tak zásadních událostí pro náš život? Jak nenechat proplynout ten proud milosti s nimi spojených a tolik potřebných k proměňování našeho života v návrat k Bohu, aby ona Oběť nebyla pro nás marnou?

Ano, je tu nádherná liturgie těchto dní - bohoslužba, která prochází celým Třídenním a do které Církev během staletí vložila velké poklady. A k nim u nás letos už potřetí přibyla další částička - Velkopáteční křížová cesta po hranicích farnosti.

Jelikož ne každý si může dovolit luxus účastnit se jí, dovolte mi nabídnout vám následující řádky jako možnost připojit se k nám, šťastným. Mezi jejími třiadvaceti kilometry toho bylo totiž k nasbírání tolik, že jsem si pár střípků schoval. Snad budou mezi slovy k nalezení, protože jsou možná až trochu příliš subjektivní a osobní.

Odpusťte mi, že vás ošidím o popis ranní cesty autobusem na Veselku, kde jsme křížovou cestu začínali, že nebudu vypočítávat počet necelé dvacítky účastníků s otcem Pavlem ve svém středu a rozplývat se nad krásami probouzející se přírody, byť tyto a jim podobné informace nejsou bezvýznamné a do rámce jistě patří. Ale mám obavu, že bych je nedokázal uplatnit jako podpůrné body a mohl minout cíl.

Cesta - vždy vede odněkud někam. Cesta je důležitá. Cesta se může stát cílem. K cestě je důležitá motivace. Jakou podobu mají dnešní křížové cesty lidí? A Boha?

Někdy cestou bývá mlha. Mlha - dává jen tušit. Proniká jí hůře světlo, ale lépe zvuky. Má vůni.

Fouká vítr. Vítr - je svoboda, je Duch.

Přijali jsme na začátku výzvu k hlubšímu ztišení, abychom dali prostor rozjímání. Abychom dokázali, řečeno slovy Václava Plíhala (hlavního iniciátora tohoto podniku): „...vystoupit od sebe a svých problémů a za pomoci ještě klidné přírody a podobně naladěných spoluputujících se setkat s Kristem.“ A mohli jsme prožít, jak nás „vnější“ vjemy mohou odvádět od tématu. A nebo jak nám naopak mohou pomáhat. A jak je možné známé skutečnosti zahlédnout nově.

Látky k rozjímání nám Václav připravil mnoho, u každého ze 13 zastavení četl buď vybrané texty z Písma nebo z druhého dílu knihy Josepha Ratzingera „Ježíš Nazaretský“.

Zkusili jsme si v úvodu představit sami sebe v onom pátečním ránu v kůži apoštola Petra, který po trojím zapření slyší kohoutí kokrhání a jeho pohled se setkává s pohledem spoutaného Mistra, Pána, Mesiáše a... přítele Ježíše, vedeného k soudu na smrt.

Možná, že Petr ztratil motivaci. Vždyť viděl, jak to dobré dílo končí. Ztratil sílu a zapřel. A jakou motivaci měl Jidáš? Chtěl asi také dobro. Nevěřil dobrému dílu Ježíše? Jakou mám já motivaci? Nebrojím taky někdy proti dobrému dílu, protože mu nevěřím? Mám na ně svůj vlastní pohled a vynáším vlastní soudy. A co když přijde kokrhání a já se vidím ve světle pohledu odsouzeného? Pohne mě to k hořkému pláči? Přiměje mě to k pokání, odpuštění a novému začátku nebo k totálnímu konci bez naděje?

A od prvního křížku jsme objevovali, jak Slovo Starého zákona dostává v Kristu nový smysl a přechází do Evangelia. Verše 22. žalmu nám posloužily jako články do řetězu společné modlitby u druhého křížku. Každý z nás přidal ten, který v něm cestou něco rozezněl.

„Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?... Svěř to Hospodinu! ... Na tebe jsem odkázán už z lůna, z života mé matky, ty jsi můj Bůh... Vysvobod mou duši od meče... A tys mi odpověděl.... potomci Jákobovi... Vaše srdce bude žít navždy...“

Při dalších osmi zastaveních jsme se zamýšleli nad důležitými okolnostmi Ukřižování: první Ježíšova slova na kříži: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“; výsměch ukřižovanému; Ježíšovo volání v opuštěnosti; losování o Ježíšův oděv; „žízním“; ženy pod křížem - Ježíšova matka; Ježíš umírá na kříži; Ježíšův pohřeb.

Bolest těla. Bůh potřebuje tělo k bolesti. Co potřebuješ k životu? Komfort si neseš na zádech.

A při posledních třech zastaveních jsme se snažili pochopit význam všech těch událostí. Význam Oběti, význam Kříže a žasli jsme nad pokladem, který nám shromáždila prvotní Církev.

Jak důležité, ale obtížné je rozlišovat, co kam patří.

Až mi trochu nepasuje k Velkému Pátku, jakým ziskem pro mě opět tato Křížová cesta byla. Ale snad právě tak to je. Utrpení, bolest, ukřižování, obět'... jsou ve finále ziskem. Protože Boží přístup je Láska, která tvoří, dává a proměňuje nemilost v milost.

Díky. Za milost cesty v celé šíři, vyrostlou v nedaleké Getsemanské zahradě, a za společné kroky.

Josef Kánský

Setkání seniorů Orla

Ve dnech 16. - 18. dubna 2012 se konalo na Velehradě setkání seniorů organizace Orel, kterého jsme se také zúčastnili. O duchovní program se postaral otec Th.Lic. Pavel Kopecký. Ve svých přednáškách se soustředil nejen na dary Ducha svatého, ale podrobně rozebral i hříchy proti třetí Božské osobě, o nichž se obvykle tolik nehovoří. Přednášky byly poučné a poutavé, při některých jsme se i zasmáli. Neopomněli jsme navštívit baziliku Panny Marie a svatých Cyrila a Metoděje, která je sice ještě zaplněná lešením - restaurátoři opravují celý vnitřek chrámu, aby se ve výroční rok našich věrozvěstů zaskvěla v plné kráse. Modlitbou jsme vzpomněli na otce Tomáše kardinála Špidlíka. Sarkofág jeho hrobu vytvořil jezuita Ivan Rupnik. Na místním hřbitově očekává slavné vzkříšení zakladatel unionistických sjezdů mons. arcibiskup Antonín Cyril Stojan, sestry Cyrilometodějky a jezuité, mezi nimi i P. Rudolf Vašíček, vězeň totalit, rodák z blízkých Cetkovic a někdejší farář v Luhačovicích. Příjemné ubytování na Stojanově, výborná kuchyně a každodenní mše svatá v místní kapli umocnily naše zážitky z pobytu. Plni zážitků a díky jsme se vraceli domů.

za účastníky Josefa a Stanislav Blahovi

Misijní štrůdlování

Ze Špindlerova Mlýna přišla zpráva, že se v dubnu bude konat v celé ČR misijní štrůdlování a tak jsme se rozhodly, že se taky zapojíme. Spolu s námi se dobrovolně zapojily i maminky a napekly jsme mnoho druhů chutných štrůdlů. V sobotu večer jsme štrůdly pěkně zabalily a nachystaly na neděli. V neděli 15.4. jsme je pak po ranní i hrubé mši svaté nabízely všem za dobrovolný příspěvek na misie. V naší farnosti se vybralo 7 130,- Kč!

V celé ČR se do této akce zapojilo více než padesát skupin „štrůdlařů“, kteří napekli a prodali přes 1100 nohavic štrůdlu. Celkově se vybralo 225 825 Kč (údaj z 15.5.). Tyto peníze poputují do Zambie pro hladovějící novorozence, kojence, sirotky a opuštěné děti.

Díky, že nám pomáháte pomáhat!

Lucky

Horské Klubání v Špindlerově Mlýně

V termínu 20. 4. - 22. 4. 2012 se konalo celostátní setkání misijních klubek ve Špindlerově Mlýně na Erlebachově boudě. Začátek cesty byl v pátek ráno v Letovicích, kde jsme měli sraz nějakou chvíli před devátou. Zanedlouho nám jel autobus do Špindlu, tak jsme se rozloučily a nasedly. Autobus měl v Hradci Králové přestávku, čekání jsme si krátily povídáním na autobusové zastávce. Pak přijel náš dlouho očekávaný autobus a začala hra na sardinky, na jejímž konci byl úchvatný pohled na kupy sněhu a zasněžené hory, na které svítilo sluníčko. Přivítaly nás sestry Emanuela a Benedikta. Hned jsme se ubytovali v chatě David, do Erlebachovy boudy jsme chodili jen na vřdycky výborné jídlo. Po páteční večeři se všechna Misijní Klubka měla dostavit na společný program, který začínal v sedm večer. Cestu do budovy, kde jsme strávili společný program s ostatními Klubky, jsme si krátili procházkou čtyřicentimetrovým sněhem. V sobotu byla mše, kterou doprovázelo úžasné hudební Klubko paní Elišky se svými hudebními nástroji. Každé Klubko se pak v programu představilo buď nějakou scénkou nebo povídáním, my jsme taky mluvili o tom co děláme. Pan farář Šlégr nám vyprávěl o Sří Lance, o životě dětí bez rodiny a o práci kněží v postižených oblastech.

Snídaně byla zajímavá, přišli jsme totiž na to, že tam mají automat na kávu a jen tak ze srandy jsme zmáčkli jedno tlačítko, u kterého nebyl nápis co to je, a ona nám vyjela horká čokoláda. Po snídani jsme se rozdělili do pěti skupinek s různým programem: 1. sánkování, 2. vyrábění práníček pro biskupy, 3. vyrábění knížeček a vitrážových obrázků, 4. hry a soutěže a 5. sledování misijních filmů. Tyhle skupinky trvaly zhruba do poledne, pak jsme šli na oběd. Po obědě jsme šli na náš tradiční výlet do Polska (700 m od chaty), celou cestu jsme se koulovali a všem mávali (nejvíc nám mávali motorkáři, kteří si i stoupli). Jakmile jsme se vrátili, museli jsme se všichni převléct do suchého a hned potom jsme začali hrát hru UNO, u které nás všechny bolela břicha, jak jsme se pořád smáli. No a potom jsme šli do budovy, kde se všechna Klubka scházela na další představování. Pak už jsme šli spát.

Počasí nám přálo. Jen v neděli ráno začal foukat silný vítr a sněžilo, pak se ale vše uklidnilo a mezi chatkami se začala líně povalovat mlha. Po probuzení jsme se začali balit na cestu domů. Pak jsme šli na snídani, mši svatou a už všechno rychle uteklo a jeli jsme autobusem do Jičína, ve kterém jsme si užily čekání na autobus. V Hradci Králové jsme jezdili na umělém koni (ohari - tak jsme mu říkali) a pak jeli zpátky do Letovic autobusem. Také návrat byl šťastný.

Jana Dostálová a Terezie Kánská

Cyklotour

Poslední dubnový den jsme se vydali s panem farářem na cyklotour, jelo nás patnáct. První den jsme se v deset vydali na cestu přes Trpín, Hartmanice až na Baldu, kde je pramen Křetínky a poutní místo zasvěcené Panně Marii počaté bez poskvrny prvotního hříchu. Dále jsme pokračovali do Radiměře za farní hospodyňkou Andělkou, která nám vyprávěla svůj velmi zajímavý životní příběh. Také jsme si prohlídli tamní krásný kostel. Potom jsme jeli do Svitav na mši svatou, po které jsme s místními farníky „pálili čarodějnice“. Hráli jsme tam různé hry, opékali párky a stavěli májku. Ve Svitavách na faře jsme také spali a doprovodné vozidlo nám večer dovezlo věci. Další den ráno po snídani jsme se vydali k prameni řeky Svitavy, pak zpátky do Svitav, kde jsme měli rozchod a pan farář nám koupil výbornou zmrzlinu. Na zpáteční cestě jsme si dali na louce buřty utopence, což byl oběd. Oproti loňsku jsme letos přežili cyklotour bez úrazů. Je vidět, že jsme se v jízdě na kole zlepšili. Děkujeme panu faráři za pěkný výlet a už se těšíme na další.

M.K

Úklid kostela

Letos se po pěti nebo šesti letech umývala horní okna v kostele. Šikovní muži okna sundávali, rozšroubovávali a pak umytá nasazovali zpět. Za dvě odpoledne byla díky obětavým ženám a mužům všechna okna čistá a lesklá. Pán Bůh zaplat' všem.

V pondělí před prvním svatým přijímáním dětí byl vyhlášen velký úklid kostela. Byly pozvány ženy, mládež a muži. Sešlo se nás dost, starší ženy, tři mladší, muži ku pomoci a zvláštní poděkování patří školákům, dvěma děvčatům a jednomu chlapci, kteří také pomáhali.

Velké díky všem, Pán Bůh zaplat'! Je dobře, že se náš kostel udržuje v čistotě a pořádku a můžeme jej rádi navštěvovat k oslavě Pána Boha. Věříme, že příští rok nás podpoří i více mladších žen a úklid bude hotový ještě dřív.

jedna z farnic

Jak jsme hledali, hledali, až jsme našli

Hurá!!! Máme ředitelské volno. Nemusíme do školy. Všichni jsme jásali. Naši kluci jeli na cyklotour, tak jsme se domluvili s kamarády a vyrazili jsme taky. Vyjeli jsme s mamkou ze Křtěnova kolem vápenky do Prosetína a tam jsme chtěli najít bývalý partyzánský bunkr.

Nejdřív jsme si spletli cestu a dojeli jsme jinam. Museli jsme se vrátit a zeptat se. Jeden pán nás poslal správně, ale my jsme to pořád nemohli najít. Tak jsme furt zastavovali a hledali. Až jsme uviděli směrovku s nápisem „Partyzánský bunkr - 400m“. Flákli jsme kola na cestu a utíkali hledat, protože na kole se dál nedalo jet. Běželi jsme podle turistických značek a utekli mamce. Za chvíli jsme našli velký pomník a u něj díru, ohořelé trámy a na nich mech. Tak to byl ten bunkr. Dovnitř jsme raději nelezli. Mezitím nám dřevorubci málem přejeli traktorem naše kola. Ještě že je mamka uklidila.

Cesta zpět byla rychlejší. Protože bylo velký vedro, tak jsme si u nás za stodolou zahráli vodní válku. Večer jsme pálili čarodky, opékali buřty a hráli hry.

Bylo to super, říd' a by mohl dávat volno častěji.

František Josef s maminkou

Poutní výlet do Kroměříže

Ten den začal velice hezky - děcka vyskočily z postelí a než jsem se nadála, seděli jsme v autobuse. Vyjeli jsme s dobrou náladou na výlet do Kroměříže.

Na začátku byla mše svatá v kostele Panny Marie, po ní dával pan jáhen Kinc dětem otázky, týkající se tohoto kostela. Myslím, že tenhle malý testík byl poučením a poznáním pro každého z nás. Naši Adélku nejvíce zajímalo, jestli jsem našla sv. Prokopa. Jen my víme, co sv. Prokop dokáže... A už jsme byli v kostele sv. Jana Křtitele, kde jsme si poslechli výklad o minulosti i přítomnosti tohoto místa. Před obědem jsme se podívali do kostela sv. Mořice, který ve mně vzbudil vzpomínky na dobu mého mládí. Proč? Sama nevím. Pravda je, že každý kostel má své kouzlo, které na nás promlouvá. Po krátké pobožnosti jsme pospíchali na oběd. I výborná zmrzlina byla. Točená!

Následovala prohlídka zámku. (Bačkory byly.) Nádhera! Těch sálů, obrazů, vévodů i vévodkyň bylo opravdu velké množství. Historie zámku mě pohltila. Na chvíli jsem se vžila do role krásné paní chodící chodbami... Jeník mě našťestí vrátil do přítomnosti.

Dokonce jsem se vydala na věž! Museli jsme zdolat 206 schodů. Já jsem je nepočítala, byla jsem ráda, že jsem to zvládla. Výhled z věže byl největší odměnou za naši námahu. Celá Kroměříž a okolí jako na dlani.

Pár minut zbývalo na prohlídku Květné zahrady. Bludiště mezi keři! Největší senzace pro děti, alespoň pro naše. Od té doby prosí o udělení bludiště na naší zahradě.

Nakonec návštěva kostela sv. Cyrila a Metoděje, který se nachází v prostorách psychiatrické léčebny. A domů...

V autobuse pan farář dával dětem otázky, za správné odpovědi dostávaly sladkou odměnu. Zážitků za celý den bylo hodně. Náš Jeníček byl nejvíc nadšený z jízdy autobusem. Ale i ta měla svůj konec. Cestou domů jsme si natrhali kytici šerfků. Mám ráda šerfků a vím, že s jeho vůní si vždy vzpomenu na krásný květnový den v Kroměříži.

Děkuji za tento výlet. Děkuji Panně Marii za její pomoc a ochranu při organizování, i za pěkný průběh tohoto dne.

Milena

Černá Madona Brněnská

V pátek 11. května jsme se pod vedením otce Pavla a jáhna Ladislava vydali do Brna. První zastávka - gotický chrám sv. Jakuba (mimo jiné jeho věž patří mezi několik nejvyšších v ČR), kde je za hlavním oltářem pochován velitel obránců Brna před Švédy Generál Raduit de Souches - původně protestant - tu odpočívá pod monumentálním náhrobkem. Ačkoliv jsem tento svatostánek v minulosti navštěvovala, nikdy jsem u pomníku generála nebyla. Modlitbou jsme poděkovali za jeho působení na Moravě a popřáli mu lehké odpočinutí.

Druhá zastávka - barokní kostel Nanebevzetí Panny Marie u jezuitů. Rektor chrámu nás seznámil s historií kostela, který je krásně opravený. Na jeho

restauraci se podílel také náš farník Václav Tůma. Po následné mši svaté nás pan jáhen zavedl do krypty, kde čeká na vzkříšení rektor tohoto kostela, hrdinný obránce Brna P. Martin Středa, o jehož beatifikaci se jedná. Jeho spolubratři a studenti koleje spolu s P. Martinem bojovali a povzbuzovali brňany k obraně města. S obrazem

Černé Madony obcházel hradby a prosil nebeskou Matku o pomoc. Panna Maria neklamala. Na její přímluvu 15. srpna v 11. hodin Švédové ukončili obléhání. Podle legendy se proto zvoní v Brně poledne o 11. hodině. Vzácný obraz Panny Marie Svatotomské se nachází v kostele na Starém Brně.

Divadelní představení v Mahenově divadle - Černá Madona Brněnská - bylo po dlouhé době kusem, který nám sedl. My starší jsme seděli v předních řadách, slyšeli jsme každé slovo a s napětím sledovali děj. Odvážné jednání P. Středy, záletné chování generálovo, ale i zbytečná smrt rychtářova syna nás znovu přesvědčily o zbytečnosti válek a nutnosti obracet se v starostech i radostech na naši nebeskou Matku. A tak nezbývá, než organizátorům poděkovat a těšit se na další podobnou akci.

J.B.

První svaté přijímání

Slavnostní okamžik pro celou farnost a hlavně pro čtrnáct dětí, které přijaly při slavnostní mši svaté první svaté přijímání.

V neděli 13. května čekal plný kostel na průvod ministrantů, za kterými šlo šest slečen a osm chlapců následovaných otcem Pavlem Lazárkem. Pak mohla začít slavnostní mše svatá, při které děti daly na oltář bílé růže, obnovily s rozžatými svíčkami křestní slib spolu se svými kmotry, maminkami, tatínky a ostatními v kostele, na znamení toho, že víra jim bude v jejich životě oporou.

Než mohly děti přijmout svoji první hostii, tak uplynulo několik měsíců intenzivní přípravy nejen dětí, ale také jejich rodičů, které je při přípravě podporovali. V sobotu pak byla pro děti první svatá zpověď, kde se vyznaly před Pánem Bohem ze svých hříchů. A pak nic nebránilo dětem přijmout s čistou duší v neděli při mši Tělo Páně.

V odpoledních hodinách bylo v kostele Te Deum a pak proběhla oslava prvokomunikantů a jejich rodičů v KFC Rafael, katolickém farním centru, kde děti zakončily slavnostní den..

Zde jsou jména dětí, které letos přijaly ve farním olešnickém kostele sv. Vavřince první svaté přijímání. Z Olešnice to byli: Jaruška Fialová, Alenka Hauptová, Lenka Dostálová, Jiří Máša, Marek Kintr, Martin Baka, Pavel Štěpánek, Petr Šašinka. Ze Křtěnova: František Sobotka. Z Hodonína: Markéta Marková, Martin Kolář. Z Trpína: Aneta Průgerová, Monika Čípková, Martin Laineber.

Ludmila Kintrová

Výlet s náboženstvím aneb jeden den na Petrově

Dnes ráno vstávám trochu dřív, ale s radostí, že nemusím do školy. My všichni, co chodíme v Olešnici do náboženství, jedeme dnes na výlet do Brna na Petrov, kam nás pozval sám pan biskup Vojtěch. A já už naposledy.

Rychle bágl, sváču, pití, zpěvník, kytaru a valíme, aby nám neujel „áfl“ (autobus). Na náměstí je už živo a já si kladu otázku: „To se všichni vejдем do jednoho autobusu?“ Moje obavy jsou zbytečné, dokonce na mě zbylo i místo. Už jsem měl strach, že deváťáci budou muset stát. Pohodlně usedám s pocitem naprostého blaha, že hodinka spánku do Brna je přesně to, co potřebuju.

Jen tak v polospánku poslouchám zprávy z diecéze v podání pana faráře. Á - rozdělení do skupinek - „asi bych měl zpozornět!“ Skupiny budou tři: žlutá, zelená a červená. Sedmá, osmá, devátá třída patří do červené, takže já s Vojtou, Iren z Rovečného a jinak samý holky, celkem čtrnáct kusů, jsme v červené. Všechny informace ohledně dnešního programu získáme u stolečku s červenou barvou před katedrálou. Tak to je vše, co potřebuju vědět, ale můj mozek přesto vyvíjí ještě větší pozornost. Následuje totiž rozdělení vedoucích ke skupinkám. Jede s námi dneska i naše máma a já mám neblahé tušení, že to bude právě ona, která půjde s červenou skupinou. A je to tady! Přesně jak jsem si myslel. No musím to nějak přežít, nic jiného mně ostatně nezbývá.

Cesta do Brna uběhla rychle a my nejstarší vzorně stojíme u stolečku s červenou barvou před katedrálou. Dostáváme číslo skupiny dva, plánek trasy, zpěvníček na mši a rychle jdeme do katedrály, protože venku je hrozná zima. V katedrále máme místo vyhrazené až vzadu, uvelebíme se a čekáme, co se bude dít.

Do kostela se valí skupiny děcek a je tam jako v úle. Všichni se baví, takže moderátorovi Luděkovi Strašákovi z Proglasu téměř nerozumíme. Skupinka před nám si dokonce sedá na schodky bočního oltáře a vybalují sváču a pití. Prostě si dělají v kostele piknik. Jedna holka z naší skupinky nesměle oznamuje naší mámě, že má taky hlad, ale máma jen nesouhlasně kroutí hlavou. „Musíte to vydržet“. Už se zpívá a zezadu přichází průvod kněží s biskupem Vojtěchem, začíná mše svatá. Katedrála je úplně plná. V presbytáři je umístěna velká bible ve velikosti dveří. Už je po mši svaté a bible se otvírá. Moderátor uvádí jednotlivé postavy Starého a Nového zákona, které vycházejí z Bible. Jednotlivé postavy procházejí středem katedrály na svá stanoviště, která začneme za chvíli obcházet.

K naší červené skupině číslo dvě se připojuje ještě dalších deset děcek z Tišnova a vyrazíme k prvnímu stanovišti, které je hned naproti hlavnímu vchodu do katedrály. Už nás vítá sekretář pana biskupa. Nabízí nám návleky a zdá se mně trochu nervózní, asi na takové návštěvy nejsou na biskupství moc zvyklí. Ale to už kráčíme po červeném koberci. Nad schody nás zdraví otec biskup a vede nás dlouhou chodbou až k jeho soukromé kapli. Dovídáme se, že zde pan biskup píše pastýřské listy a denně se modlí za celou diecézi. Po společné modlitbě se loučíme a spěcháme k dalšímu stanovišti.

Ocitáme se na dvoře faraóna, kde na nás čeká Josef Egyptský. Vypráví nám svůj příběh a my sestupujeme potmě do sklepa, kde byl vězněn a hledáme nápis v egyptštině, který si máme zapamatovat. Zdá se, že největší problém nám činí zprovoznit baterku, abychom si posvítili. Popravdě řečeno víc než nápis mě zajímá, jestli v bývalém biskupském vinném sklepě nezůstala nějaká lahvinka. Bohužel, nezůstala. Ještě vylustit tajenku a už vystupujeme na věž katedrály. Z věže nás už vyhlíží apoštol Matěj s bezejmennou učednicí, aby nám povyprávěl o nanebevstoupení Páně, které dnes slavíme. Ptá se nás na některé lidi z Písma, jestli se mohli potkat s Ježíšem nebo ne. Ještě pohled na Brno z výšky a sestupujeme k dalšímu stanovišti, které se nachází u sester misionářek pod Petrovem. Misionářky spolu se ženou od Jákovovy studny nám nalévají vodu a vypráví o Živé vodě, kterou dává Ježíš. Poznáváme zde vlajky států, ze kterých sestry pocházejí, a hledáme na mapě.

A už nás slečna asistentka odvádí ke kostelu svatého Michala. Trefili bychom tam i sami, ale organizátoři o nás mají asi strach.

Na nádvoří před kostelem stojí archanděl Michael v plné zbroji a ptá se nás, co o něm víme. Nevíme nic. Naštěstí nás zachraňuje kamarád Iren z Rovečného, který ví, že Michael je náš ochránce v boji proti ďáblu. Dalším bodem našeho setkání s archandělem je výuka šermu a oblékání rytířské zbroje. To nám jde líp než znalosti. Ještě společné foto s Michaelem a pokračujeme za Rafaelem. Ten nás dělí do skupinek a hrajeme hru na zlé a hodné anděly.

Od andělů se vracíme zpátky na Petrov, kde máme poslední zastavení a to s Janem Křtitelem. Zde je pro nás připraven úkol nejtěžší. Máme pro Jana během pěti minut vymyslet kázání, kterým by obrátil lidi dnešní doby. Zvládli jsme to!

A už se zase všichni hrnou do katedrály a zase svačí a žvaní. Kdyby chtěl pan biskup poradit, tak bych mu řekl, aby další pastýřský list napsal o tom, že se v kostele nejl!

Ještě návrat všech postav do Bible, závěrečné požehnání a jedeme domů.

V autobuse se dovidám zážitky z ostatních skupin. Honzíka nadchl mrtvý Lazar v Kapucínské hrobce. Lidušce se zase líbilo u Jozua, kde řevem bořili hradby Jericha z kostek. Velký úspěch, hlavně u holek ze zelené skupiny, měla elektrická křesílka. Nebyla to žádná hra ani atrakce, jenom umělá křesílka na odpočívadle ušetřila díky statické elektřině a povrchovému napětí holkám několik kopanců. No nemusím mít všechno.

Cesta zpátky uběhla rychle a už jsme v Olešnici. Tak prej AHOJ za dva roky na Petrově, ale to už bude beze mě.

NEBO ŽE BYCH SE NA VÁS PŘIŠEL V BRNĚ PODÍVAT ?

V.S.+ J.S.

„...a jak to prožívali žlutí?“

Letošní výlet dětí s náboženstvím jsme prožili na Petrově. Měli jsme svůj autobus, na což se děti vždycky těší, až je jim mnohdy jedno, kam se jede. S Helou Vavrkovou jsem dostala na starost i radost dětí z první až třetí třídy. Na Petrově nám důvěřoval jeden pan farář a svěřil nám dalších pět dětí, tak se naše skupinka rozrostla na pěkných 28 členů.

Mši svatou sloužil biskup Cirkle a měl velké pochopení pro děti, které seděly kde se dalo, brebendily, pokukovaly, vrtěly se a měly dotazy typu “kdy už to skončí?” asi i kvůli tomu měl velmi krátké kázání. Po mši svaté byla představena v presbytáři velká bible, z které začaly vycházet biblické postavy. Postav bylo hodně, protože každá věková kategorie se setkala jenom s některými.

Nás čekala Maří Magdaléna, která nám povyprávěla o svém životě a naším úkolem bylo rozpoznat pět vůní. Děti dobře rozpoznaly ocet, cibuli, mýdlo, voňavku i vanilku, která nám rozbouřila chuťové buňky na mlsání vanilkových rohlíčků. Pak už na nás čekal Jozue, kde bylo naším úkolem jít se zavazanýma očima kolem provazu mezi stromy. Na další zastávce slyšíme známý to hlas. Patřil kunštátskému panu faráři, který představoval Noeho. Už měl postavenou archu, ale bez zvířátek, proto jsme mu je pomohli nalodit. Na čtvrtém stanovišti nás přivítal David i se svým ministádečkem koz. Děti se dověděly proti komu a proč bojoval, pak pomohly porazit Goliáše.

Pány kluky samozřejmě lákal prak a proto probrali s Davidem jeho technické řešení. Zachariáš s Alžbětou nám ukázali, jak vypadal chrám v Jeruzalémě a už jsme slyšeli Mojžíše. Právě se vracel z hory Sinaj, rozbil kamenné desky a tak jsme mu pomohli sestavit Desatero. Na poslední zastávce jsme poznali, jak dobře je u Marie a Josefa. Zatímco okolo katedrály bylo zima a foukalo, u nich na dvorku k nám vítr nemohl a opíralo se tam sluníčko. Děti pomohly Marii péct placky a ochutnaly už upečené. U Josefa se porozhlédly po dílně a postavily co největší věž z kostek.

Co by to bylo za výlet, kdyby tam chyběla zmrzlina a nějaký hmotný dáreček. Po rozloučení v katedrále s biblickými postavami, ukazovacích písničkách a požehnání jsme šťastně dojeli domů.

Na otázku jak se dětem líbil výlet, odpoví nejlépe jejich zklamání, že další akce „jeden den na Petrově“ je „až“ za dva roky.

Odpovědi dětí z ankety co se jim líbilo:

Ondra J. - u Josefa skládání kostek, David a Goliáš, Noe, úložiště (prostor na ohřátí, odpočinek, zmrzlinu)

Ondra K. - poznávání vůní, P. Marie

Honzík J. - u P. Marie ochutnávka chleba, razítka (ty se dostávaly na každém stanovišti)

Pepa Š - zmrzlina, postavy, mše svatá

Ivana Novotná

Orelský běh, aneb trochu sportu nikomu neuškodí...

Rok se opět překulil, máme tady květen, a s ním i memoriál prof. Leopolda Benáčka - závody v přespolním běhu. Děcka se těšily, a já byla trochu nesvá, jak to dopadne (to jsem vždycky, když moje děti někde závodí. A která maminka není?!) Dostali jsme krásná čísla 110, 111, 112. Jen Jeník si ho nechtěl obléci. Musela pomoci Fanula, která s Fanulkou a Pepíčkem dorazili také.

Po krátkém úvodu se začalo závodit. Pěkně od těch nejmenších. Kolik bylo účastníků v kategoriích, to přesně nevím, ale závodníků, i těch kteří fandili, bylo dost. Závodilo se s radostí, elánem a chutí, která je typická pro děti a všechny milovníky tohoto sportu. Rok co rok si říkám, jak taky začnu trénovat, abych mohla vyběhnout a prožít tu atmosféru jako závodník. I letos konstatuji: „Snad příští rok!“

Na závěr blahopřeji všem, kteří se zúčastnili, a také děkuji těm, kteří se podíleli na organizaci této pěkné akce.

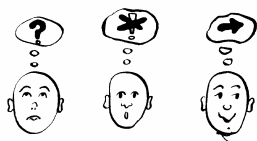
Nezbývá, než se těšit na příští rok!

Milena

Pout' ministrantů na Vranov u Brna

V sobotu 26. května jsme vyjeli s naším panem farářem na ministrantskou pout' na Vranov u Brna. Z Olešnice nás jelo deset. Jak to vždycky bývá, tak se na Vranov jde pěšky podle děkanátů. Náš boskovický děkanát letos vyrážel z Lipůvky. Ráno v 7:20 jsme odjeli z Olešnice linkovým autobusem do Lipůvky, kde jsme se potkali s dalšími ministranty z našeho děkanátu. V devět hodin jsme vyrazili směr Vranov. Po cestě, která měřila asi osm kilometrů, jsme plnili devět úkolů. Hned první úkol byl napsat dary Ducha Svatého. My, kteří chodíme

do přípravy na biřmování, tak jsme to věděli, protože nás to pan farář naučil. V dalším úkolu jsme měli přiřadit k šesti obrázkům papežů jejich jména a potom je poskládat od nejstaršího po nejmladšího. Mezi další úkoly jsme dostali odhadnout 50, 100 a 150 centimetrů

dlouhý klacek. Tohle nám sice moc nešlo, ale další úkoly jsme zvládali celkem dobře. Pak jsme měli ještě úkoly o poznávání bylin, test o Cyrilu a Metoděvi, poskládat správně části mše svaté nebo napsat atributy křtu. Po splnění všech úkolů jsme došli na Vranov, kde nás v kostele přivítal otec Václav Knotek. Z kostela jsme šli na oběd, na který byly párky a všem moc chutnaly. Po obědě jsme si chvíli odpočinuli a pak se chystala mše svatá s otcem biskupem, při níž jsme my olešniční ministranti ministrovali. Určitě to byl velký zážitek, na který se jen tak nezapomene. Po mši svaté pro nás přijela auta a jeli jsme domů. Bylo to dobré.

V.K.

Ústupská pout'

Ústup je nejmenší obcí v olešnické farnosti co do počtu obyvatel, přesto slaví samostatně svoji pout'.

Nebylo tomu tak vždycky. Například v roce 1960 bydlelo v Ústupě 101 lidí a pout' se od nepaměti slavila společně s Olešnicí 10. srpna na svátek svatého Vavřince. 28. května roku 2000 byla slavena první mše svatá u příležitosti svěcení nového kříže v horní části obce. Tento nový kříž vybudovala obec na místě původního kříže z roku 1815 vytesaného z kamene typu „opuka“, který se za ta léta rozpadal. Celé tělo z kříže bylo pak uloženo do základů kříže nového. Mši svatou sloužil olešnický farář Stanislav Tvarůžek u křížku, který stojí mezi staletými lípami. Následně byla provedena generální oprava kapličky se zvonem. Zvon je původní a po zřízení elektrického vyzvánění se opět v Ústupě zvoní v poledne a večer. Jeden dobrotivý chalupář - Karel Ševčík, povoláním keramik, vyrobil plastiku „Svatého Ducha“ v podobě holubice a umístil ji do výklenku na boku kapličky. V témže roce po mši svaté, která již byla sloužena v nově opraveném kulturním domě (vybudovaný z bývalé školy), požehnal tento reliéf pan farář Pavel Lazárek.

Kaplička je tedy zasvěcena Svatému Duchu a v tento den se v Ústupě slaví pouť. Když se vezme v úvahu letitý zvyk - pout' na sv. Vavřince, není to - zvlášť pro dříve narozené - lehké ihned se s tou změnou ztotožnit. Letošní poutní mše byla 27. května sloužená za živé a zemřelé rodáky a všechny nás přesvědčila, že už tuto změnu všichni berou vážně. Mimořádná účast na mši svaté - plný kulturní dům a plno i na odpoledním svátostném požehnání u kapličky Svatého Ducha - je toho důkazem. Při svátostném požehnání dokonce spadlo doslova pár kapek deště na hlavy přítomných a tím to bylo v dlouhotrvajícím suchu celé zvláštní. Zastupitelstvo obce se velmi zasloužilo o organizaci celého krásného dne včetně občerstvení. Paní starostka Milena Tomanová zajistila vystoupení pěveckého sboru z gymnázia v Brně, kde působí. Dále tu bylo i vystoupení skupiny historických tanců, ve kterém sama účinkovala.

M.V.

Pout' ve Lhotě

Kapličku ve Lhotě, zasvěcenou Nejsvětější Trojici, si zbudovali sami občané v roce 1887 svépomocí a vlastními náklady. V té době měla obec necelých dvě stě obyvatel. Na stavbě se podíleli i občané evangelického vyznání. Proto se při úmrtí zvoní všem bez rozdílu. Stavební materiál byl všečen z vlastních zdrojů. Oltář zhotovili ve stolařství pana Synka v Olešnici. Obraz nad oltářem byl údajně dovezen z Tišnova. Jeho původ není znám. Mše svaté však v kapli nebyly slouženy, protože prý neodpovídala tehdejšímu liturgickému požadavkům.

Teprve 30. května 1926 zde byla sloužena první poutní mše svatá. Datum je vyšito na pokrývce oltáře, která se dosud zachovala. Zásluhu na povolení sloužit zde mši svatou měl ThDr. František Petrželka. Měl zde provdanou sestru a občas tady trávil dovolenou.

Ve druhé světové válce byl, tak jako v jiných kostelích, odebrán zvon i ze lhotecké kapličky. Nový byl pořízen brzy po válce a o pouti roku 1948 slavnostně posvěcen. Dodala jej firma Manoušek z Brna. Váží asi 40 kg.

V roce 1946 byl v blízkosti kaple postaven velký kříž a o pouti také posvěcen na poděkování za Boží ochranu obce v minulé válce, kdy obec byla vystavena velkému nebezpečí kvůli spolupráci s partyzány.

V první polovině 70. let minulého století bylo upraveno okolí kaple a dosluhující břídlíce na střeše vyměněna za měděný plech. V devadesátých letech byl upraven interiér a opravena fasáda. V roce 2004 pořízeno elektrické ovládání zvonění a nasvícení kaple. Loni, s dotační pomocí, zajištěno zdivo kapličky proti vzlínání vlhkosti, opravena fasáda a upraveny okolní lípy.

I když je na tento svátek v okolí poutí vícero, věřím, že tradice lhotecké pouti k Nejsvětější Trojici ani v budoucnu nezapadne a i naši potomci budou kapličku udržovat nejen jako dominantu obce, ale především jako symbol víry v Boží lásku a pomoc nám lidem na pozemské pouti.

Viktor Šafařík

At' si děti mají kde hrát

Možná jste si všimli, že jsou v poslední době v Olešnici pořádány turnaje pro děti v softbalu a lakrosu, a že v tom mají prsty mládežníci z farnosti. Jak k tomu došlo, je popsáno níže.

Nadace O2 pomocí programu „Think Big“ podporuje mladé lidi, kteří se snaží být ve svém volném čase prospěšní ostatním. Mladí musí sestavit alespoň tříčlenný tým a sepsat žádost, ve které rozepíšou, komu a jak chtějí být přínosem, co je k tomu vede... Zaměření může být na kulturu, sport, ochranu přírody, mládež, seniory, postižené, nebo kohokoli a cokoli jiného užitečného. Celý tento program je založen na dobrovolné práci těch, kteří se přihlásili, sami si stanovili, co je jejich silách a O2 jim k realizaci dodá finance a poskytne víkendové školení a odměny.

Honza N. již měl s tímto programem nějaké zkušenosti a proto, když bylo vyhlášeno další kolo, přišel s nápadem, že bychom mohli sepsat projekt na práci s dětmi a mládeží ve farnosti. Společně s Markétou a Václavem jsme sestavili tým a poslali žádost. Když na konci ledna přišla zpráva, že náš projekt byl vybrán a získává plnou podporu, měli jsme velkou radost. Také jsme si uvědomili, že pro nás všechno teprve začíná a že nás čeká spousta povinností, ale i radostí. Náš projekt nazvaný „At' si děti mají kde hrát“, umožnil pořízení různých společenských her a vybavení na softball, lakros a slaňování. Absolvovali jsme zdravotnický a lanový kurz; vědomosti a certifikáty z nich získané budou přínosné i při pravidelných schůzkách ministrantů a táborech. Do projektu je zahrnuto i pořízení nábytku do nové klubovny na faře.

Do prázdnin se ještě uskuteční slaňování v lomu pro mládež a jedno nedělní odpoledne v září bude věnováno soutěžím v deskových hrách pro různé věkové kategorie. Přijďte také!

za celý tým Fanda

Lakros vymysleli severoameričtí indiáni, sloužil jim k udržování kondice a jako alternativa k válce při řešení sporů. Později se rozšířil do celého světa a vznikly různé verze této hry.

Je to týmový sport, hrají proti sobě šestičlenná družstva. Hráči se snaží dopravit míček do soupeřovy branky. Míček je přenášet, nahráván a střílen pomocí sítky na konci lakrosové hole.

Okénko pro luštitelé

V srpnu slavíme v Olešnici pouť. Náš patron, svatý Vavřinec, měl smysl pro humor. Traduje se, že když jej kati opékali na roštu, řekl: ...

První díl tajenky získáš, posuneš-li písmenka z řady o dvě písmenka v abecedě zpět. Do abecedy se nepočítají háčky a čárky. K písmenkům v řadě doplněných jedničkou přiřad' háček.

Q	V	Q	E1	V	G		O	G1
---	---	---	----	---	---	--	---	----

Druhý díl tajenky získáš po vyluštění osmisměrky.

K	E	Ř	Z	D	O	M	Í	T	K	A	Š	E	T
É	L	M	V	I	U	N	A	V	A	R	O	M	T
S	E	B	E	V	Ě	D	O	M	Í	E	L	O	P
O	K	O	N	N	S	S	E	K	U	N	D	A	R
V	T	U	U	S	T	N	M	K	M	T	L	T	A
A	R	F	Š	R	A	Á	O	E	A	U	O	P	V
N	I	O	E	M	R	Ř	L	S	B	L	Ž	R	Á
Š	K	O	L	A	T	Y	A	A	U	I	J	S	K
E	A	S	N	Š	O	E	M	S	I	P	S	U	Ž
K	O	Š	O	L	V	S	K	O	A	Á	M	N	P
E	A	Á	Č	E	N	E	A	K	E	N	U	A	N
K	Ý	L	U	K	É	V	P	D	P	E	T	P	Š
H	R	A	D	D	R	O	K	A	O	U	E	U	S
A	N	E	T	A	P	T	A	N	T	U	K	Ž	P

akord, dar, div, dudek,
elektrika, ementál,
funění, hrad, kapka,
kaše, kašna, keř, koš,
kosa, kutna, lem, lom,
luk, lusk, mamut,
mašle, moravan, muž,
omítka, oves, paluba,
patena, pole, puk,
pravák, putna, řasa,
sebevědomí, sekunda,
smutek, snář, sova,
spis, srp, startovné,
šála, šampus, šek,
škola, šok, tep, tulipán,
ufo, venuše, žold,
župan

Ve větách jsou schovaná jména světců. Víš, kde tyto světce najdeš u nás v kostele?

1. Opravujeme koupelnu, tak jsme dali vanu do kuchyně.
2. Očistíte rez i elektrickou izolaci z vodičů.
3. Divočákům víc chutnají jablka než kaštany.
4. Mám stojan na koberci.
5. O téhle metodě jsem dnes slyšela poprvé.
6. Připrav si terč, luk a šíp.
7. Toto je teprve předvoj těch slíbených posil.
8. Dojdi mně pro kopr do omáčky.

Abeceda: (Otočte mě)

Osmisměrka: (Z této strany jsem už opečený dost)

Svatí: (1. Ivan, 2. Terezie, 3. Anežka, 4. Anna, Jan, 5. Metoděj, 6. Lukáš, 7. Vojtěch, 8. Prokop)

Pozvánky

5.7.2012 pouť Crhov, mše svatá v 11 hodin

15.7.2012 pouť Kněževes

Přesně v den 10. výročí ničivé povodně budeme slavit v 11 hodin u nových Božích muk mši svatou a následně je požehnáme.

22.7.2012 pouť Majdalenka, mše svatá v 11 hodin

12.8.2012 pouť Olešnice, mše svatá v 6.45, 8 a 11 hodin

Při poutní mši svaté 12. srpna 2012 v 8,00 hodin vzpomeneme nedožitých 90 let P. Františka Kšici (nar. 21. 8. 1922) a poděkujeme za 50 roků působení v naší farnosti.

Premiérové vysílání dokumentu o Josefu Navrkalovi (strýc našeho pana faráře), který natočila Česká televize Brno Tvůrčí producentská skupina náboženské tvorby (točilo se také v naší farnosti) je plánováno na 14. 10. 2012 v rámci dokumentárního cyklu Cesty víry.

Kněz Josef Navrkal byl neobyčejnou osobností, jeho živá víra a srdce zaslíbené Bohu žije dál v dalších generacích.

Půlhodinový dokument je svědectvím o odvaze a svobodě srdce, které proměnily život obcí a farností všude tam, kde působil.

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni:**

dne 7.4.2012 Lukáš Báča, nar. 27.12.1987 v Opočně

dne 7.4.2012 Martin Báča, nar. 13.4.1986 v Opočně

dne 29.4.2012 Barbora Sedláčková, nar. 24.10.2011 ve Svitavách

dne 29.4.2012 Izabela Procházková, nar. 27.2.2012 v Boskovicích

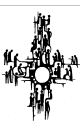
dne 29.4.2012 Katrin Moravcová, nar. 26.11.2011 ve Svitavách

dne 6.5.2012 Kristýna Blahová, nar. .20.2.2012 v Havlíčkově Brodě

dne 16.6.2012 Matyáš Popelka, nar. 4.4.2012 v Boskovicích

dne 17.6.2012 Matěj Komárek, nar. 1.2.2012 v Boskovicích

dne 17.6.2012 Tobiáš Komárek, nar. 16.10.2010 v Boskovicích

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

dne 21.4.2012 paní Bohuslavu Stejskalovou, nar. 23.11.1937

dne 5.6.2012 paní Annu Sitařovou, nar. 20.7.1916

Poděkování

Děkujeme zpěvákům chrámového sboru kostela sv. Vavřince v Olešnici na Moravě za hudební doprovod na poslední cestě naší maminky paní Anny Sitařové. Syn František Sitař a dcera Anna Dvořáková.

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.